

Miroslava Kuljkova

Hotel Balkan

Urednik
Korana Borović

Naslov originala
Miroslava Kul'ková, *Hotel Balkán*

Copyright © Miroslava Kul'ková (under licence by KK Bagala) 2023.

Copyright © IK Prometej, Novi Sad 2024.

Sva prava zadržana.

Kopiranje, fotokopiranje, umnožavanje i korišćenje teksta u bilo kom obliku nije dozvoljeno bez prethodne pisane saglasnosti izdavača.

Knjiga izlazi uz finansijsku podršku Fondacije SLOLIA
Književnog informativnog centra iz Bratislave, Slovačka

This book has received a subsidy from SLOLIA Committee,
the Centre for Information on Literature in Bratislava, Slovakia

Miroslava Kuljkova

Hotel Balkan

ROMAN

Prevela

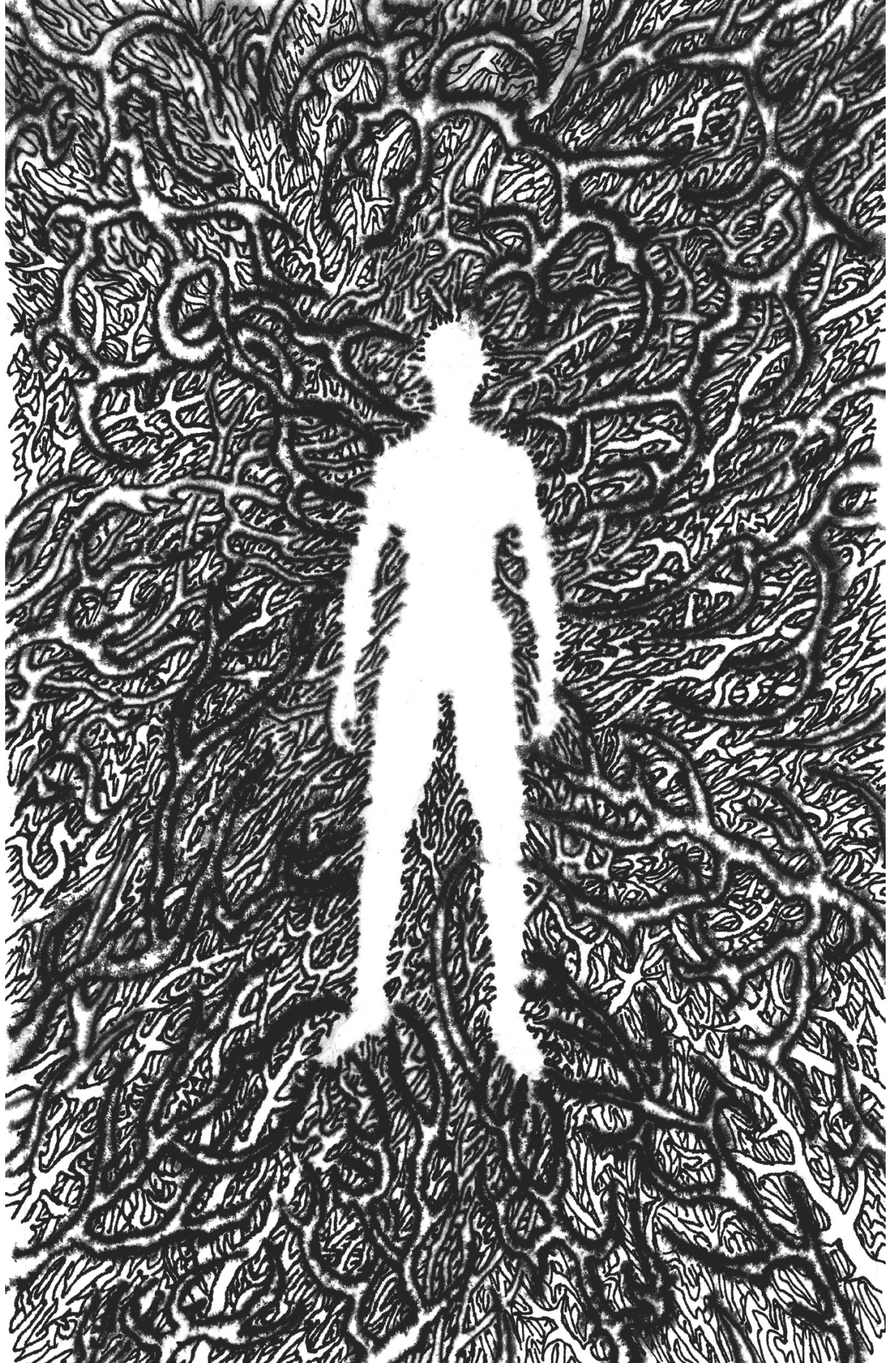
Zdenka Valent Belić

Ilustracije

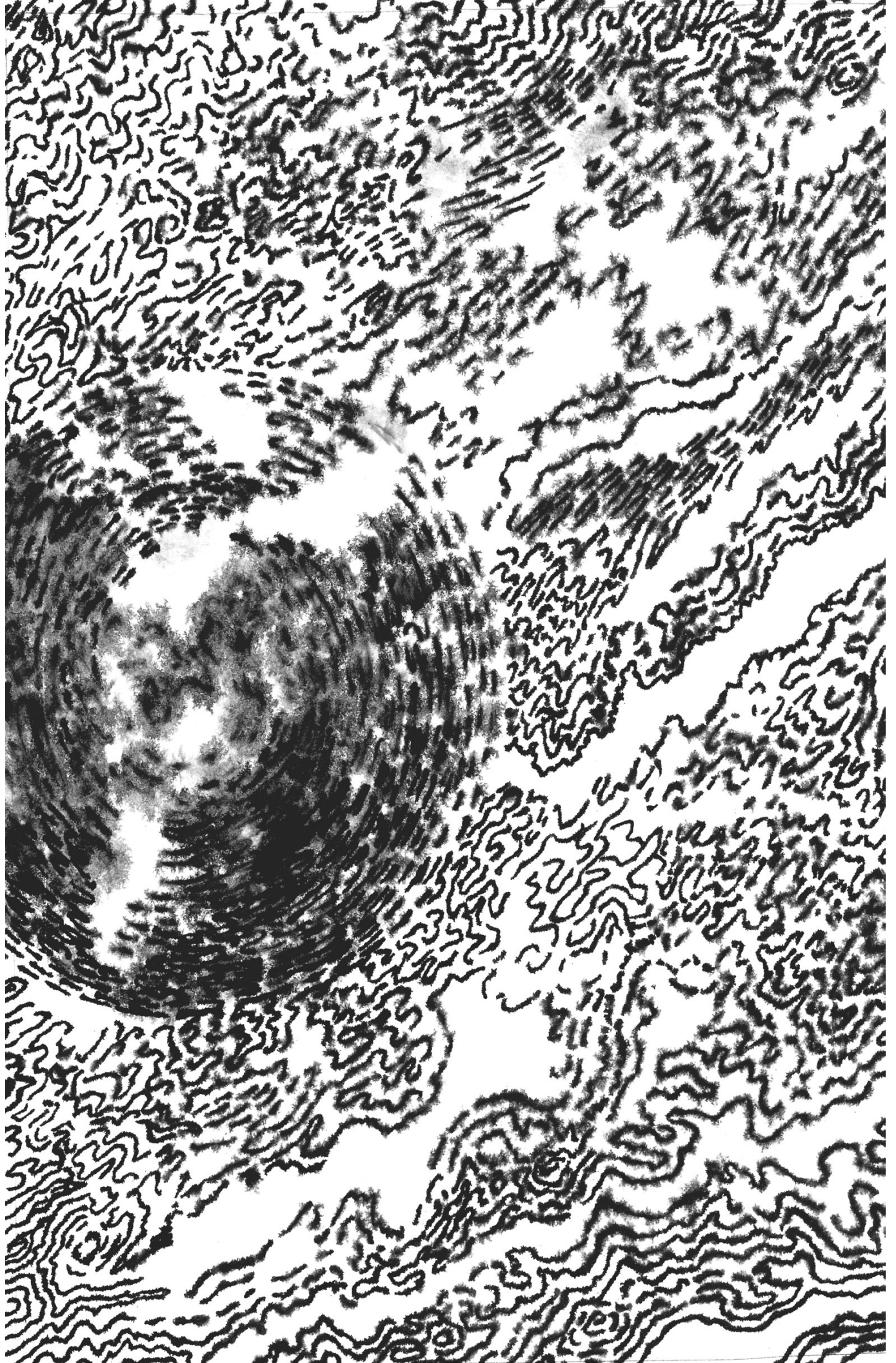
Marko Rapant

PROMETEJ
Novi Sad

Hotel Balkan
Miroslava Kuljkova

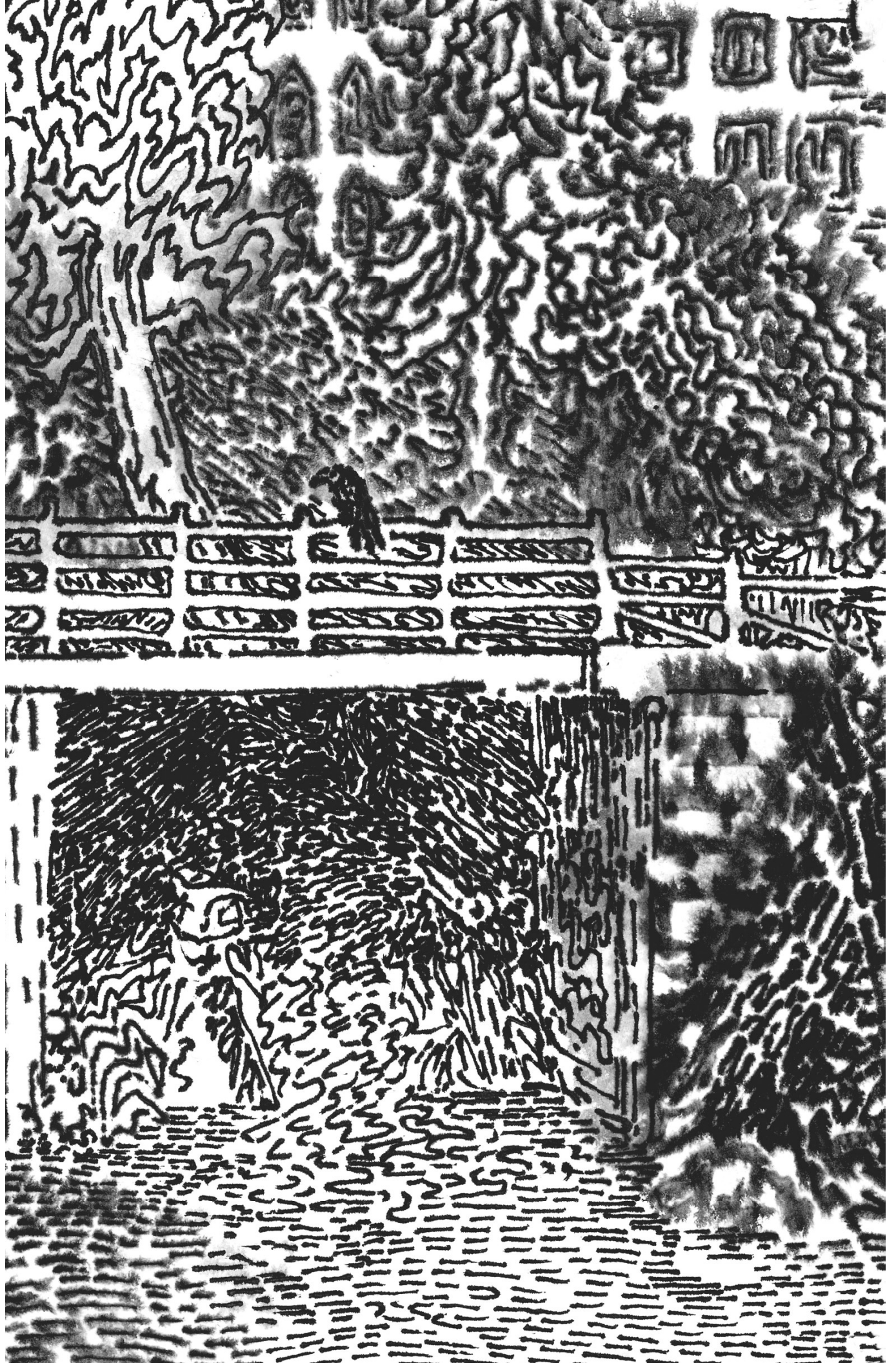

Ilustracije
Marko Rapant

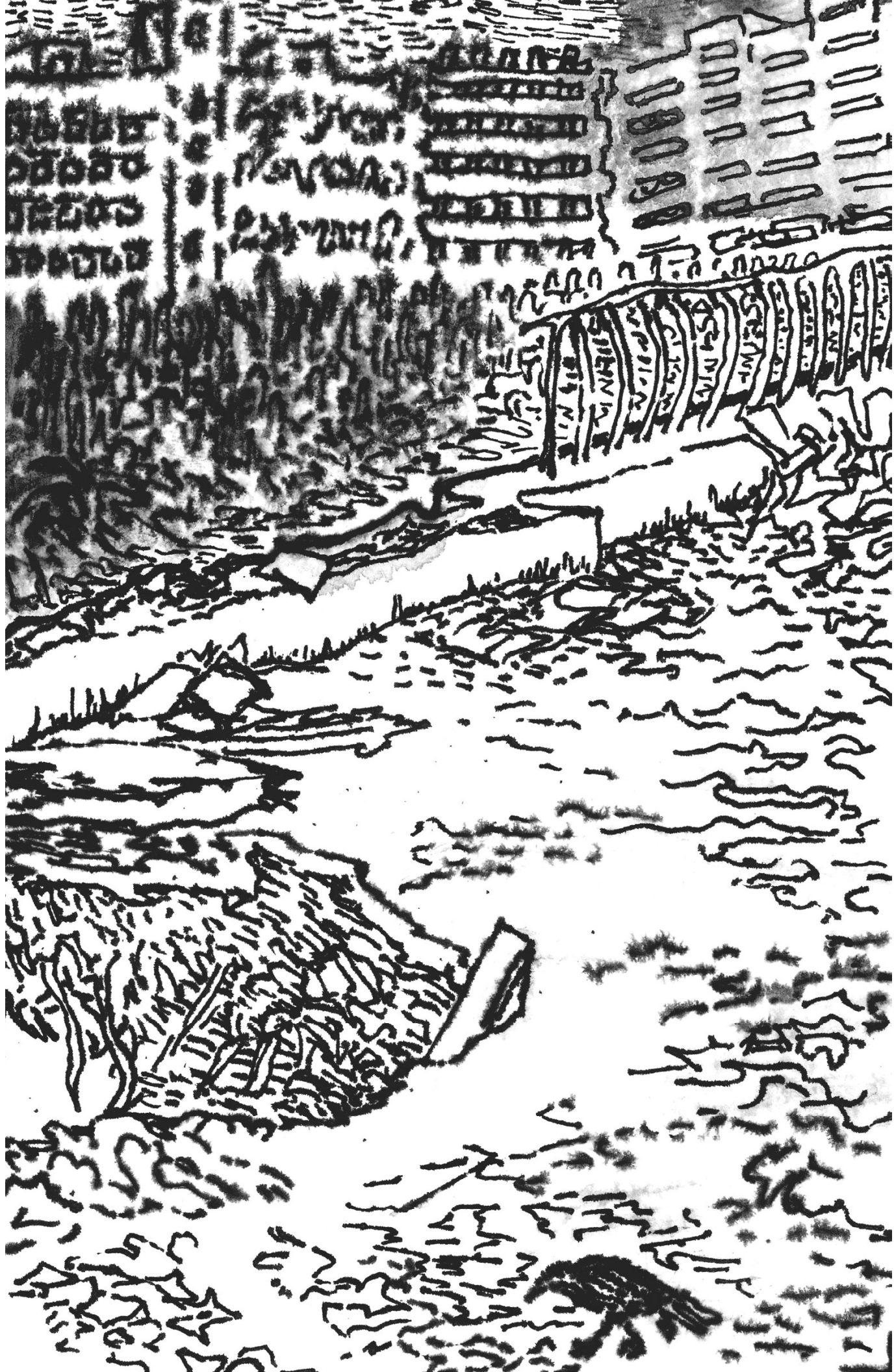

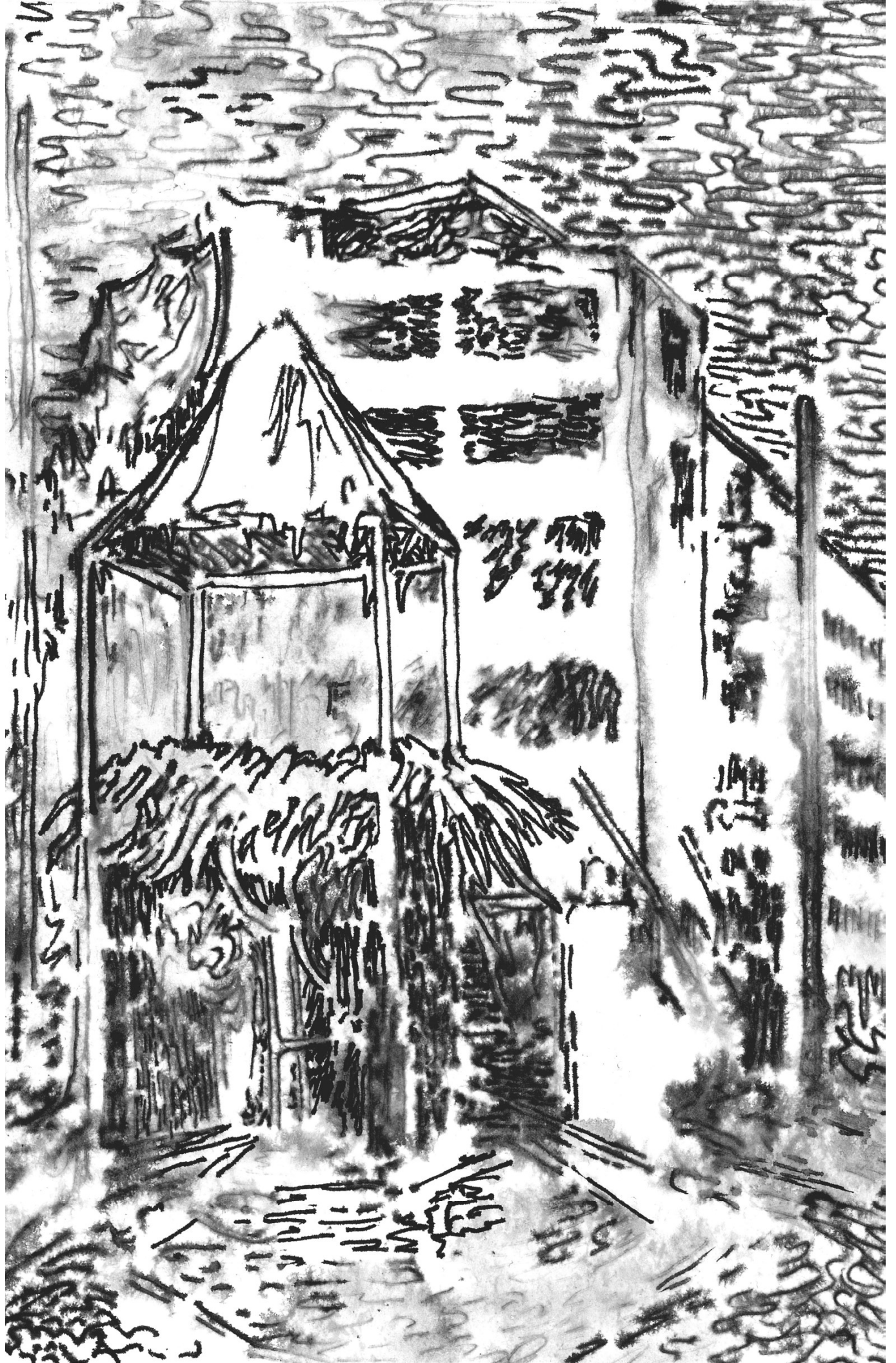

Sarajevske vrane

Ljudi iz ovog grada ne mogu da piju kapučino – boja ih podseća na vodu kojom su prali sudove tokom četvorogodišnje opsade devedesetih godina. Ovde se kafa pije crna i uz nju se gricka kockica šećera.

U Sarajevu svako ima po neku uspomenu o kojoj ne priča. Neki su još bili mali, ali su im ostale noćne more zbog kojih se s vriskom bude mokri do gole kože.

Neki pamte previše. Trzaju se čak i kad ne spavaju.

Ulicu Ferhadija deli linija i natpis *East meets West*. S desne strane su niske osmanlijske kućice i starinske džamije, a s leve elegantne austrougarske palate i crkve. Kao da su čak i habzburški graditelji poštovali granicu dvehu metaforičkih tektonskih ploča. Na Islandu navodno postoji mesto, gde su se dve stvarne ploče – američka i evropska – na jednom kratkom delu izdigle na površinu. Kad stane u raskorak, čovek bukvalno može biti na dva kontinenta. Pukotina je svake godine sve veća.

Upravo stojim iznad metaforičkog procepa u Sarajevu. Trebalo bi da ga opišem, da kroz razgovore sa uticajnim muškarcima i ženama na Balkanu, sakupim podatke, kako bih pronašla odgovore na pitanja kako se odnosi kvare, a kako popravljaju.

Trčim pored Miljacke. Na mene, s leđa, iz čista mira naleti vrana. Nepogrešivo ciljajući, pogodila je ljudsku glavu. *Vrane odlično pamte, a mogu da žive i do sto godina*, reče jedna gospođa dotrčavši s obližnje klupe. Prebira mi po kosi tražeći povredu.

Zalutali metak bi tokom rata često završio u crnom perju, a to vrane ne zaboravljaju.

Trčim dalje.

Neredovan trening postaje jaka potreba. Sve dalje i brže. Uz to – manje šećera, manje belančevina, manje hranljivih materija – manje mene. Vetar u kosi i vrhovi prstiju kojima jedva dodirujem ispucali asfalt. To je sad već navika. Postajem sigurna da me noge neće izneveriti i sa svakog mesta će me odneti na bezbedno.

Istovremeno sa trčanjem, obuzima me i strast prema minimalizmu. Prazan beo prostor, samo krevet, orman, sto i stolica. Laptop i u njemu ispisane stranice o Balkanu. Prostorija sa brojem na vratima koji o meni ne govori ništa. Stalna hotelska soba.

Sarajevo mi istog časa postaje druga koža.